

Sest lonks enne jõema ei wõi keegi laita, aga noor laps kõrtsi tuas — see on üks inetu pilt. Seal on ju kõigepehema inimesel õigus sõnaseastuda ja tühja jutu lorida, see on kõige wäheast keeldud; koguni rüü, sõimamise ja peksmise eest ei saa hoida, olgu kõrtsirahwas ehk kaa isi anu-
sad inimesed. Küütime — tohib üks õrna tund-
mistega lapsuke, nagu naad esimeste aastades tõeste on — tohib ta sõhärdust hullustuse mõllu ja jahti pealt waadata? Wõib ta seda, ilma unustamatta, mis ta näinud ja kuulnud. Ei, ta jutustab kõik takka järäle, katusub kaa kõik wigurid ja tembud järäl teha ja waenlasel on korda läinud jälle üht nisupõldu umbrohuga ära-
rikkuda. Seepärast — laps ei tohi aimatagi, et sõhärdust hullustust maa peal olemas ongi. Aga mõtleb ehk mõni: Oh mis selle silmapilk-
mise pealtwaatamisest kahju wõib tulla! Aegu seda keegi arwaku, laps paneb kõik tähäle, ja kuidas ütleb üks tark: Hea asja õppimine on raske, kurja asja unustamine aga weel rassem. Ja see tähändab seda, et kui kuri kord inimese külge hakkand, siis patutõbi lähäb ikka suuremaks ja saadab inimest pikkema ehk lühema aja sees hoopis hukka. Lapsed aga on nagu õrnad taimelised, keda wali tuuleke peagi otsa teeb. Wiimane paha sõna ehk tegu jääb

lapse meelde, ta mõtleb nende peale, hakkab neid eneses sigitama ja et kuras käppa saaks, on tal wäike sõrme otjute juba pens. Sest mitte üksi, et laps enne kõik paha mõtlematta järäl lorab ja teeb, muidugi naerupärast — ei, ta hakkab lõppeks kõik alwa rääkimist ja tegu kaa weel armastama ja sell kombel ta rojastab sellega oma süüta olemist ja kaswab koguni patu muda sõse, kuhu wiimaks kaa ärauppub. Pahad sõnad rikkuwad häid kombeid, ütleb kaa kiri ja need pahad kõned ja teud on see wali tuul, mis õrna lapse tundmist waewawad ja tema süüta olemist ärarikkuwad. Kui nii mittu kurja-
tegiast, kes wiimaks hukka on mõistetud, on ühest aimumast halbist sõnast juurt wõtnud oma paha elule ja kurja ettevõtmistele. See oli õnnetuseks antud! krääksuwad seal äbanik-
likud kaardimoorid, ehk ka: Eks patt ole juba lapse sees sündimisest saadik, jälle teine armas ütlemine. Tõsi küll, patune on laps küll, aga see juures ikka ilma süüta, ja et ta ilma-
süütaks jääb, see on lastewanemate ja muu laste-
kaswatajate mureks jäetud Jumalast, kes Jeesuses meile ütleb: Katõke, et teie ühte neist piisu-
kestest ei pahanda. Sest kes ühte neist pahandab, sell' oleks parem, et talle peaks wedkikiwi kaela poodama ja ära-